

Ἐν δὲ τῷ ἐξῆς ὑγδοηκοστῷ τετάρτῳ ἔτει ἤρος ἀνθοῦντος, τοῦ ἐν Χίῳ περιορισθέντος πρώην Νικομηδείας, εἴτε εὐπλοῦντος, εἴτε ἡσυχάζοντος ἐν τῇ νήσῳ, καὶ μηδὲν πλέον εἰς ἄμυναν μελετῶντος, κατεψεύσαντό τινες δεινὰ μελετᾶν κατὰ τοῦ πατριάρχου, καὶ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐνδημούντων ἀρχιερέων, καὶ τούτους ἀποπλύνειν ταῖς ὕβρεσι καὶ καταπειλεῖν, πειρωμένου ἀναμογλεῦειν καὶ κατασεῖειν τὴν σφῶν οἰκοδομὴν καὶ σύστασιν, παρεπεδείκνυντο δὲ καὶ γράμματᾳ ἐκ τῆς Χίου, καταμαρτυροῦντα τοιαῦτα καὶ τοὺς ἐν τῇ νήσῳ καλοῦς ἀνηφόρους τὸν ἐξ ἀκανθῶν ἐκείνῳ διαπλέκοντα, στέφανον. Οἱ δὲ ἐν τῇ βασιλευούσῃ ἐνδημούντες ἀρχιερεῖς μετὰ τοῦ πατριάρχου δεισάντες καὶ θορυβηθέντες, πάλιν κατ' αὐτοῦ λίβελλον τῷ κράτει ἐπέδωκαν, καὶ αἰτησόμενοι ὄρισμὸν πάλιν εἰς Σίνκιον ἀπόσταντο· ὁ δὲ καὶ αὐθις προσλαβόμενος ἀρχιερανομήτου τῶν ἀπὸ Βυζαντίου εἰς Αἴγυπτον ἀφέντου, δι' αὐτοῦ τὸν ἰσχυρότερον δυνάστην Αἰγύπτου ἀνείργειν ἔπεισε τὴν εἰς Σίνκιον ἄνοδον, μὴ ἔχων διὰ καμῆλου τοσαύτην ἔρημον διελθεῖν· παρέμεινε γοῦν καὶ αὐθις ἐν Πλάκκῳ τῆς Μέμφεως, τὸν λάκκον τοῦ ἄλου φυγῶν ὁ πολύτλας ἤδη Μελέτιος.

Τῶν δὲ ἐν τῷ ἀγιωνύμῳ Ὄρει ἱερῶν μοναστηρίων ἕκαστον διὰ μέγεθος καὶ ὄγκον χρέους βυρυνόμενον καὶ κινδυνεῖον, μᾶλλον δὴ κατεθρόει καὶ ἐθλίβε τὸ νομιζόμενον τοῦ κοινοῦ, μέχρι που τῶν χιλίων τετλάντων ἐλάσαν, καὶ καθ' ἐκάστην οὐ μικρὰ παρεῖχεν αὐτοῖς πράγματᾳ· ἐντεῦθεν οὖν ἀνεψύησαν αὐτοῖς σκάνδαλα καὶ ταρχαί, μέμψεις τε καὶ λοιδορίαι, καὶ ὅλως διετρατῆτετο ἡ θεοφιλῆς τῶν ἐν ἀσκήσει ἡσυχία, καὶ ἐκυμαίνετο ὁ πνευματικὸς λιμὴν. Καίπου τις τῶν ἀπὸ τοῦ βίου κακόσχολος παρεισδύς, ὡς ἐφηρηχάσων, καὶ ἐπὶ τὸν πρότερον ἔμετον ἐπιστρέψας, ἢ ἄλλως κακοζήτης τις τῶν βιωτικῶν γινόμενος, ἄρχειν ἡξίου, καὶ πρωτεύειν ἐβούλετο, διεγείρων τοὺς πνευστέρους, λόγους ἀπιχεῖν μακρᾶς καὶ χρονίου οἰκονομίας,

